

Chương 27

Đao Nhanh Sanh Thù

Các hạ giết lầm người !
Một câu đó thôi !

Rồi không ai nói gì nữa, không ai nhích động. Sự kiện làm cho mọi người sửng sờ.
Các hạ giết lầm người.

Câu đó cứ vang vang bên tay Phó Hồng Tuyết, âm hưởng chấn động màn tai hấn, kêu oong oong !

Âm thanh không lớn lắm, song Phó Hồng Tuyết có cảm tưởng mình vừa nghe tiếng sấm !

Một lúc lâu, hấn mới quay mình.

Liễu Đông Lai đứng trước mặt hấn, nụ cười trên gương mặt y đã tắt, sắc diện biến xám !

Nhưng, ánh mắt của y sắc lạnh như đao.

Y thốt:

- Quả thật đêm đó, Viên Thu Vân không có mặt bên ngoài Mai Hoa Am !

Phó Hồng Tuyết cắn răng, cuối cùng buột miệng hỏi:

- Các hạ biết ?

Liễu Đông Lai gật đầu:

- Chỉ có tại hạ biết !

Mặt y nhăn nhó, niềm bi thương hiện lộ rõ rệt, y tiếp:

- Đêm đó, vợ y lâm bồn, vì sanh khó, nên tắt thở. Y thức trắng đêm, bên cạnh giường vợ.

Mẫu người đó, không hề bịa chuyện.

Huống chi, Viên Thu Vân đã chết rồi, y bịa để làm gì ?

Phó Hồng Tuyết có cảm giác mình bị thương nơi ngực, tim nhói từng hồi.

Liễu Đông Lai tiếp:

- Nhưng, y biết đêm đó có trường huyết chiết tại Lạc Hà Sơn ! Cạnh Mai Hoa Am !

Phó Hồng Tuyết cố gắng lắm mới hỏi được một câu:

- Làm sao y biết có cuộc tử chiến ?

Liễu Đông Lai đáp:

- Vì có người đem bí mật cáo tố với y !

Phó Hồng Tuyết bắt đầu trầm tĩnh lại:

- Ai tiết lộ với y ?

Liễu Đông Lai đáp:

- Tại hạ !

Tiếng nói của Liễu Đông Lai là quả chùy nặng đập vào ngực Phó Hồng Tuyết.

Niềm đau khổ nơi ánh mắt biến mất, nhường chỗ cho vẻ khinh miệt, trào phúng, Liễu Đông Lai tiếp:

- Chính tại hạ mới là người sát hại phụ thân của các hạ trong đêm đó, cạnh Mai Hoa Am, mười chín năm trước !

Y quay mặt nhìn xác chết của Viên Thu Vân, lệ ràn rụa mắt, tiếp nối với giọng buồn thảm:

- Chẳng những y là thân nhân của tại hạ, mà còn là một bằng hữu cực tốt của tại hạ nữa. Từ lúc nhỏ, bọn tại hạ đã cộng sinh đồng tử với nhau rồi. Giữa nhau, bọn tại hạ chẳng có gì bí mật phải giấu nhau cả.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Sở dĩ thế, các hạ mới tiết lộ sự tình với y ?

Liễu Đông Lai thở dài:

- Tại hạ không tưởng đến chỗ cho y biết điều bí mật mà thành ra hại y !

Câu nói đó châm chích tự ái của Phó Hồng Tuyết rõ ràng.

Câu nói hàm ý mỉa mai hẳn là con người hồ đồ, nông nổi, hành động kém suy tư !

Liễu Đông Lai tiếp:

- Lúc tại hạ cho Viên Thu Vân biết bí mật đó, y có trách tại hạ không nên vì một nữ nhân mà hành động như vậy. Chẳng qua, y không hiểu sự liên hệ giữa tại hạ và nữ nhân đó như thế nào ! Tình cảm của tại hạ và nàng, thâm hậu không còn hơn được.

Phó Hồng Tuyết run giọng:

- Các hạ ... làm cái việc hành thích ... chỉ vì một nữ nhân ?

Liễu Đông Lai gật đầu:

- Phải ! Chỉ vì một nữ nhân ! Nàng tên là Khiết Như, nàng vốn là người của tại hạ, song Bạch Thiên Vũ ỷ trọng vào quyền thế, tiền tài của y, cưỡng chiếm nàng.

Phó Hồng Tuyết hét lớn:

- Các hạ nói bậy !

Liễu Đông Lai bật cười cuồng dại, tiếp:

- Tại hạ nói bậy ? Ha ha ! Tại sao tại hạ bịa chuyện chứ ? Chẳng lẽ các hạ không nghe ai nói đến hành vi của lệnh tôn ngày trước ? Tại hạ có thể cho các hạ biết, y là một ...

Phó Hồng Tuyết đỏ mặt, thân hình run kịch liệt, quát lên một tiếng, rút đao liền.

Đao chớp lên.

Mũi dao đâm vào ngực Liễu Đông Lai.

Rồi dao chui vào vỏ.

Ngực Liễu Đông Lai thủng một lỗ, máu tươi trào ra như xối.

Mũi dao không trúng chỗ nhược. Liễu Đông Lai còn đứng vững được.

Niềm oán độc hiện rõ nơi gương mặt y.

Phó Hồng Tuyết cao giọng thốt:

- Các hạ còn nói thêm một câu hoang đường vô sĩ nữa, là tại hạ giết các hạ liền.

Liễu Đông Lai lạnh lùng:

- Viên Thu Vân chết rồi, chết vì tại hạ, thì tại hạ đâu còn thiết tha đến sự sống nữa ! Chết cách nào cũng là chết, cần chi các hạ hăm dọa ?

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Tại hạ khuyên các hạ không nên ngậm máu phun người.

Liễu Đông Lai thốt:

- Các hạ có thể tùy thời mà giết tại hạ, tùy tiện mà dùng mọi phương pháp để giết tại hạ. Nhưng các hạ phải tin lời tại hạ, là thật, đúng sự thật. Thật từ lời nói, chứ không phải đại khái sự việc !

Phó Hồng Tuyết lại run người.

Bỗng, hấn quay mình, rút phắt một thanh kiếm của người kế cận, quăng sang Liễu Đông Lai.

Liễu Đông Lai đón tiếp:

- Các hạ có kiếm rồi đó !

Liễu Đông Lai gật đầu:

- Phải !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có kiếm rồi, sao các hạ chưa động thủ ? Chẳng lẽ chỉ khi nào các hạ có mang nạ mới dám giết người ?

Liễu Đông Lai nhìn thanh kiếm nơi tay, lẩm nhẩm:

- Tại hạ đích xác nên giết các hạ, để tránh cho những người khác bị các hạ giết lầm. Nhưng, máu ra quá nhiều ...

Chợt, y vung tay.

Kiếm vẽ lên một vầng sáng.

Kiếm phát xuất nhẹ nhàng, linh xảo, ảo diệu không tưởng nổi.

Hộ Hoa kiếm khách vốn là một trong mấy tay kiếm lừng danh nhất vào thời kỳ đó.

Thình danh, y tạo tợ nó bằng máu của khách giang hồ.

Giờ đây, chính máu của y tuôn chảy !

Vầng kiếm quang chợt tắt.

Bởi mũi dao một lần nữa đã đâm thủng ngực y. Lần này, dao đâm sâu hơn, lại đúng chỗ nhược, mũi dao giết người chứ không phải là mũi dao cảnh cáo.

Mặt y nhăn lại, song nụ cười vẫn nở, nụ cười oán độc, mỉa mai, khinh miệt.

Y còn nhìn được Phó Hồng Tuyết, y còn nói được một câu, câu nói cuối cùng, phát xuất qua hơi thở gấp:

- Quả nhiên dao pháp vô song ! Nhanh không thể tưởng ! Rất tiếc, dao dù nhanh đến đâu, cũng không cải biến được sự thật !

Thốt xong, y ngã xuống.

Khí lực chân thực của y tiêu tan, chính siêu lực giúp y phát xuất câu nói cuối cùng.

Nói được rồi, y mới chịu ra đi vĩnh viễn !

oOo

Dao đã chui vào vỏ. Dao còn vấy máu !

Phó Hồng Tuyết từ từ quay mình, chân tả nhích, chân hữu lết theo.

Hắn còn run người, hắn cố gắng kềm chế tâm tư, lấy lại bình tĩnh.

Hắn xuyên qua giữa đám đông, mắt nhìn tới hắn, không còn dừng khí nhìn xác chết, nhìn những người sống !

Tiếng khóc chột vang lên phía sau lưng chàng.

Âm thanh của Mã Phương Linh.

Nàng khóc, nàng mắng, mắng với mọi danh từ ác độc nhất trên đời.

Nhưng, Phó Hồng Tuyết như khúc gỗ dựng đứng, từ từ nhích !

Không ai ngăn chặn hắn. Bởi, chẳng ai dám.

Mã Phương Linh gào to:

- Sao các vị để cho hắn đi như vậy ? Các vị không phải là bằng hữu của Viên Thu Vân sao ?

Không ai đáp.

Không ai nhích động !

Mối hận cừu phát sanh từ mười chín năm trước, không liên quan mảy may với những người hiện diện, hiện tại !

Huống chi, nợ không vay, bảo ai phải trả thế cho người vay ?

Ngoài ra, mắt không thấy, tai vẫn nghe, nghe cả việc từ nhiều năm qua, ai ai cũng biết, Bạch Thiên Vũ chết rất thảm thiết !

Mã Phương Linh không còn cách gì hơn là khóc, mắng, nguyên rửa.

Nguyên rửa cho Phó Hồng Tuyết chết gấp !

Bỗng, nàng cắn môi rớm máu, rồi ngừng khóc, quăng chiếc mào cánh phượng xuống, vắn tóc gọn gàng, rồi chạy qua giữa đám đông ngơ ngác, ra ngoài.

Đi ngang qua Diệp Khai, nàng dừng chân, trừng đôi mắt đỏ nhìn chàng, đoạn thốt:

- Hiện tại, chắc hẳn vui thích lắm !

Diệp Khai cười khổ.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Hẳn vui thích cái gì ?

Mã Phương Linh cười lạnh:

- Đừng đắc ý vội, cô bé ơi ! Có một ngày nào đó, hẳn sẽ tìm đến người !

Nàng chạy luôn.

Ra đến cửa, nàng đụng đầu với lão quản gia.

Lão quỳ xuống trước mặt nàng, thốt:

- Lão trang chủ quy tiên, thiếu trang chủ vắng nhà, phu nhân ... phu nhân liệu làm sao đây ?

Mặt lão còn ngấn lệ.

Giọng của lão khàn khàn, sệt sệt.

Mã Phương Linh không nhìn lão, ngẩng mặt lên, lạnh lùng thốt:

- Ta không là người trong trang viện các người. Ta không hề lấy chồng thì đâu phải là thiếu phu nhân, lão phu nhân ? Từ phút giây này, ta không còn liên quan gì đến nhà họ Viên các người nữa.

Nàng đi luôn, không ngoảnh đầu lại.

Nàng còn thốt vọng lại:

- Từ nay trở đi, ta sẽ không bao giờ đặt chân trở lại trên mảnh đất của Bạch Vân Trang nữa.

oOo

Gió thu mạnh, ý thu nặng nề.

Đinh Vân Lâm thở dài, thốt:

- Không ngờ nàng vô tình đến thế !

Diệp Khai cũng thở dài:

- Vô tình là thói tánh trời cho, của người trong gia đình họ Mã !

Đinh Vân Lâm liếc xéo chàng:

- Còn người trong gia đình họ Diệp của người ?

Diệp Khai chưa nói gì.

Từ phía sau, một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Người trong họ Diệp không khác họ Mã bao nhiêu !

Đinh Vân Lâm không quay đầu, Diệp Khai thở dài, thốt:

- Đại ca của cô nương đến rồi đó !

Một người từ phía sau họ, bước tới, vận đạo bào, đội mào thất tinh, mặt trắng, râu lấm tấm đen, lưng cài thanh kiếm cổ quái có tua màu hạnh huỳnh.

Y phục cất may rất khéo, tạo cho vẻ thanh nhã tuấn tú của người đó thêm hoàn toàn, nơi tay có chiếc nhẫn ngọc trị giá liên thành.

Thần sắc vừa kiêu ngạo, vừa lạnh lùng, con người đó xem biến người trần thế như những bóng mờ, không một ai đáng sống, ngoài y ra !

Y là đại của của Đinh Vân Lâm, tên Đinh Vân Hạc, tự xưng là Vô Cấu đạo nhân, một đại danh sĩ, đại công tử, khách giang hồ ít kẻ không nghe danh, không biết tiếng.

Đinh Vân Lâm reo lên, chạy đến nghênh đón.

Đinh Vân Hạc cau mày:

- Xuất ngoại lâu lỏng bốn phương trời qua bao thời gian rồi, đã tánh chưa thỏa mãn sao mà chẳng chịu về nhà ?

Đinh Vân Lâm vầu mồm cự nự:

- Người ta không còn là trẻ nít nữa đâu nhé, mà gặp đâu mắng đó như vậy ! Khó chịu ghê đi !

Đinh Vân Hạc lắc đầu, cau mày, rồi nhìn sang Diệp Khai, lạnh lùng thốt:

- Không ngờ các hạ vẫn còn sống đến ngày nay !

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nương cái phúc của các hạ, gần đây tại hạ ăn được, ngủ được, xem ra có chết cũng còn lâu !

Đinh Vân Hạc thở dài:

- Người tốt thường vắng số, kẻ bại hoại lại sống dài dài hầu như trường tồn với sông núi ! Tục ngữ đúng quá !

Đinh Vân Lâm gắt:

- Tại sao đại ca rửa người ta ?

Đinh Vân Hạc đáp:

- Chỉ vì nếu hấn chết, thì hiền muội mới chịu trở về gia đình an phận mà sống nhàn !

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Phải đó ! Nếu hấn chết, tiểu muội nhất định không xuất ngoại đi đó đi đây nữa, tiểu muội nằm gọn trong quan tài rồi !

Đinh Vân Hạc vụt trầm gương mặt, chưa mở miệng.

Đinh Vân Lâm nắm chéo áo y, thấp giọng hỏi:

- Đại ca có thấy người đứng bên ngoài cửa chẳng ? Người có đeo thanh trường kiếm không vô đó !

Đúng lúc ấy, Lộ Tiểu Giai bước vào.

Đinh Vân Hạc cau mày:

- Chẳng lẽ Lâm muội cũng giao du với mẫu người đó ?

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Đại ca biết y ?

Đinh Vân Hạc gật đầu:

Nhìn thanh kiếm mà không nhận ra Lộ Tiểu Giai, trên giang hồ chẳng có mấy ai.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Y nói, y muốn giết đại ca đó !

Đinh Vân Hạc điềm nhiên:

- Ạ ?

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ đại ca chỉ ạ suông một tiếng rồi thôi ?

Đinh Vân Hạc lạnh lùng:

- Ngu ca chưa bị giết, thì phản ứng cái nỗi gì ?

Đinh Vân Lâm gắt:

- Chẳng lẽ đại ca không muốn tỷ thí với hấn, xem kiếm pháp của ai nhanh hơn ?

Đinh Vân Hạc lắc đầu:

- Kiếm pháp của ngu ca lúc nào cũng không nhanh.

Theo nội gia kiếm pháp, thì thậm chí khắc nhanh tịnh chế khắc động, mà chậm và tịnh thì phát sau, tuy phát sau nhưng chế khắc được địch.

Đinh Vân Hạc nói thế, là tự tin chế phục được Lộ Tiểu Giai.

Đinh Vân Lâm có hiểu như vậy không ?

Hoặc giả, nàng có hiểu, nhưng vẫn muốn có cuộc so tài, nếu đại ca nàng thắng, thì từ nay Lộ Tiểu Giai không còn cao mặt với nàng nữa.

Nàng thở dài, mở to đôi mắt nhìn Lộ Tiểu Giai. Ánh mắt hung dữ lạ, tưởng chừng nàng sẽ nuốt sống y trong phút giây !

Lộ Tiểu Giai không nhìn nàng.

Nàng bước tới, vờ kêu lên:

- Ý !

Lộ Tiểu Giai không nhìn, không nói, bóc vỏ đậu, quăng hạt đậu lên.

Đinh Vân Lâm cất tiếng:

- Mừng tượng người có nói là muốn giết y ?

Lộ Tiểu Giai ngẩng mặt, há miệng, hạt đậu rơi vào miệng, đoạn cúi mặt trở lại, vừa nhai vừa đáp:

- Thế à ?

Đinh Vân Lâm hừ nhẹ:

- Sao bây giờ người không bước tới mà động thủ ?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Trùng hợp lạ lùng ! Một trùng hợp may mắn cho y ! Hôm nay tại hạ không tưởng giết người !

Đinh Vân Lâm bĩu môi:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Tại vì số người chết đã nhiều rồi !

Đinh Vân Lâm đảo ánh mắt một vòng, vùng cười khan:

- Ta hiểu ! Thì ra, người chỉ hung hăng lỗ miệng, chứ trong lòng thì sợ bọn ta !

Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Sợ ? Dĩ nhiên là y có sợ một người. Nhưng Đinh Vân Lâm đoán sai.

Người mà y sợ, không mang họ Đinh.

Vĩnh viễn không phải người mang họ Đinh.

o0o

Nơi Phó Hồng Tuyết đứng, là giữa dòng đại lộ nơi có hàng trăm xe ngựa đỗ, trước đó.

Hiện tại, là một bãi hoang.

Một người ly khai, mười người ly khai, trăm người ly khai !

Hết nhiệt náo rùng rợn rồi, họ ở lại làm chi ? Có người đi, là nhiều người đi, tất cả đi !

Ở lại làm gì ? Ai có can đảm chúc lụy phiền nếu rây vào một trong hai bên ?

Mà bên nào cũng lợi hại như bên nào !

Thử hỏi có kẻ nào đủ can đảm ở lại đó khi sóng gió dấy lên ?

Loại bằng hữu cỡ Liễu Đông Lai, quả thật đếm không đủ đầu ngón tay !

Tân khách đổ xô ra về, như nước tràn bờ, ai ai qua cổng trang viện cũng đều trông thấy Phó Hồng Tuyết còn đứng chờ tại đó.

Họ tự hỏi, hấn ở lại làm chi ?

Hấn không trông thấy một ai, mặc dù ai ai cũng bước ngang qua mặt hấn.

Hắn không thấy người chung quanh, việc chung quanh. Tâm mắt hắn hướng vọng về một chỗ xa xăm hơn !

Chỗ nào ? Trong dĩ vãng ? Hay đang theo dõi một bóng hình xa xăm ?

Hắn không có dĩ vãng, hắn chưa có ngày mai.

Thực tại, hắn cũng chẳng có gì ! Hắn không có một bằng hữu !

Hắn chỉ là một người, từng sống bên cạnh hắn qua một thời gian.

Người đó là Thúy Bình !

Mà Thúy Bình cũng đã đi rồi !

Hắn định ninh Thúy Bình ở quanh quần đầu dây chờ hắn.

Cho nên hắn chờ nàng.

Không bao giờ hắn tưởng là nàng bỏ rơi hắn. Nàng không thể thuộc hạ người âm thầm lẫn trốn nhau !

Sở dĩ hắn không mang nàng theo đến Bạch Vân Trang là vì hắn không muốn nàng mạo hiểm.

Hắn nàng phải biết như vậy chứ !

Nếu nàng không lặng lẽ theo hắn đến Bạch Vân Trang, thì nàng cũng ở tại chỗ cũ mà chờ hắn.

Hắn phải trở lại đó ngay, không nên để nàng bơ vơ cô quạnh giữa đường hoang vắng, chốn lạ lùng.

Dù bơ vơ trong một phút !

Hắn yêu nàng thật rồi ! Yêu mà hận, hận vì nàng là công cụ của Tiêu Biệt Ly ! Mỗi lúc niềm hận sôi lên, hắn dày vò, lạnh nhạt, hất hủi nàng ...

Nhưng ... nàng đi đâu ?

oOo

Hắn cứ đi.

Không gặp nàng thì hắn chần chờ ở đó làm gì ? Con đường trước mặt đưa hắn đến một tiểu trấn.

Đèn trong phố lu quá !

Lu đến thê thảm !

Nơi đây làm gì có rượu ngon, rượu lành ? Hắn chưa bao giờ uống rượu ! Bây giờ, hắn muốn uống say.

Hắn không tin là rượu có hiệu năng làm quên mọi việc. Nhưng, hắn lại muốn say ! Trước kia, hắn định ninh là thừa khả năng chịu đựng thống khổ.

Bây giờ, hấn phát hiện ra, có những thống khổ vượt mức chịu đựng của con người !

Dù là một con người nhiều nghị lực !

Rượu ở ngôi quán hấn vào, đã đục, lại chứa đựng trong bình thô sơ !

Hấn quyết say, thì rượu gì làm cho say được, hấn cứ uống bất chấp rượu đục, bình thô.

Từ bên cạnh, một bàn tay vươn ra nắm cánh tay hấn.

Hấn đang nâng chén rượu lên, định nốc cạn.

Chủ nhân bàn tay đó thốt:

- Các hạ không thể uống loại rượu này !

Bàn tay đó, lớn, cứng, khô khan, thỉnh âm rần rỏ.

Phó Hồng Tuyết không ngẩng mặt.

Hấn hiểu, bàn tay đó, thỉnh âm đó, là của ai.

Hấn hỏi:

- Tại sao không uống được ?

Người đó đáp:

- Bởi là loại rượu không xứng với các hạ !

Người đó là Tiết Đại Hán !

Tiết Đại Hán cầm bình rượu to, đặt lên bàn, mở nút có gắn khăn kỹ lưỡng, đoạn rót ra hai chén đầy.

Y không nói gì thêm, bất quá thần sắc của y lộ vẻ bất đồng tình, bất thông cảm.

Rót hai chén rượu, y uống một chén, còn một chén y đẩy sang cho Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không cự tuyệt.

Hấn chẳng nghĩ gì khác hơn là muốn say !

Rượu, có thứ nào uống ngọt ? Nếu là rượu ngọt, thì không đúng với sở nguyện của hấn.

Thật ra, hấn chưa quen rượu lắm, uống cạn chén rượu rồi, hấn cố gượng cho khỏi ho.

Nhưng, mắt lại ràn rụa lệ.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Trước kia, các hạ không hề uống rượu !

Phó Hồng Tuyết không đáp.

Tiết Đại Hán không hỏi nữa, lại rót cho hấn một chén.

Chén thứ hai dễ uống hơn.

Sang chén thứ ba, Phó Hồng Tuyết nghe mùi thơm, vị ngọt. Lại có cảm giác lạ.

Bình sanh, hấn chưa biết cảm giác đó.
Hấn thấy đèn sáng hơn, hăng hái hơn.

- o O o -